

seulement sur celui qui a pris l'engagement particulier de travailleur ou d'associé.

5) — *Actions*. — Les sanctions contre les actes de concurrence déloyale sont prévues dans le code civil aux articles 2599—2601, dont il sera bon de donner le texte, d'après la traduction de Berne déjà mentionnée.

„Art. 2599 (Des sanctions). — Toute sentence constatant l'accomplissement d'un acte de concurrence déloyale en interdit la continuation et prévoit les mesures appropriées dans le but d'en éliminer les effets.

Art. 2600 (De la réparation des dommages). — Si l'acte de concurrence déloyale est accompagné de dol ou de faute; l'auteur est tenu à la réparation des dommages.

Dans ces cas, la publication de la sentence peut être ordonnée.

Si un acte de concurrence est constaté, la faute est présumée.

Art. 2601 (Des actions des associations professionnelles). Si un acte de concurrence déloyale porte atteinte aux intérêts d'une catégorie professionnelle, l'action répressive peut être intentée aussi par les associations professionnelles et par les institutions (Enti) qui représentent ladite catégorie.”

On voit que les actions en concurrence déloyale ont:

a) comme légitimation active, celle de tous les concurrents lésés par l'acte illicite;

b) comme légitimation passive, celle de tout concurrent qui a commis un acte interdit directement ou indirectement par la loi, ou par le contrat, y compris le complice, si l'acte est défendu par la loi.

On constate aussi que

a) la base de l'action est présentée par la violation de la loi ou du contrat, violation qui constitue l'acte illégitime;

b) les objets de ces actions sont présentés par:

1°) la demande de déclarer l'illégitimité de l'acte du concurrent;

2°) la demande d'interdiction;

3°) la demande d'ordonner la destruction des objets fabriqués contre la loi ou le contrat;

4°) et enfin la demande de dommages-intérêts, qui suppose l'acte illégitime, la faute de celui qui l'a commis, et le dommage que le requérant a subi. Comme réparation partielle du dommage peut être ordonnée la publication de l'arrêt⁸⁾.

Rome, le 19 octobre 1950.

Prof. Avv. MARIO GHIRON,
de l'Université de Rome

⁸⁾ Cour de Cassation, 28 Janvier 1944, *Massimario Giurisprudenza italiana*, 1944, p. 70.

JURISPRUDENTIE

Nr 77. Hoge Raad, 30 Juni 1950,
(Perquin/Perfra)

President: Mr Dr J. Donner; Raden: Mr J. E. van der Meulen, Mr F. J. A. Hijink, Prof. Mr P. A. J. Losecaat Vermeer, Mr P. H. Smits.

Art. 10 Octrooiwet.

Perquin verbond zich zijn toekomstige uitvindingen om niet aan Perfra af te staan.

Uit art. 10 Octrooiwet spreekt allerminst de zorg van de wetgever om te bereiken, dat de werknemer-uitvinder, al ware te voren anders bedongen, vrijelijk over zijn uitvinding zal mogen beschikken, maar veeleer om voor het in dit artikel geregelde geval — dat zich hier niet voordoet — te verwezenlijken, dat de werknemer, al ware vroeger anders overeengekomen, in billijke mate deel hebbe aan de baten, die zijn uitvinding voor het bedrijf afwerpt.¹⁾

Anna Catharina Berlijn, weduwe, erfgename van Jacobus Joannes Perquin, te Voorburg, eiseres tot cassatie, vertegenwoordigd door Mr W. Blackstone, tegen

N.V. Metaalwarenfabriek en Handelmaatschappij „Perfra”, te Delft, verweerster in cassatie, vertegenwoordigd door Mr R. P. Besseling.

a. Conclusie van de Advocaat-Generaal Mr G. E. LANGEMEIJER.

De tegenwoordige verweerster in cassatie, Perfra, had Perquin, de sedert overleden echtgenoot van eiseres tot cassatie, gedagvaard om te worden veroordeeld ertoe mede te werken dat een aantal octrooiën en octrooiaanvragen, op dat ogenblik staande op zijn naam, zouden worden gesteld op naam van de toenmalige eiseres, zulks op grond van een overeenkomst waarbij Perquin zich daartoe had verplicht. De Rechtbank heeft deze vordering voor het grootste deel toegewezen en het Hof heeft op principaal en incidenteel appèl het vonnis bekrachtigd, afgezien van in cassatie niet ter zake doende details.

[. . . .]

Het tweede punt in 's Hof's arrest waarop hetzelfde middel zijn aanval richt, al wederom zowel rechtstreeks als via de klacht over onvoldoende motivering, is de verwerping van het beroep op artikel 10 lid 4 van de Octrooiwet. Het middel heeft hier de gehele literatuur over dit onderwerp, die dan ook bij pleidooi uitvoerig is aangehaald, aan zijn zijde, uitgezonderd alleen de studie van J. van Loon in Octrooi en Merk 1938 (eveneens bij pleidooi genoemd). Mij komt de keuze tussen de beide mogelijke opvattingen desondanks nog wel moeilijk voor. Wat natuurlijk ten gunste van de heersende leer pleit is het volgende. In artikel 10 van de Octrooiwet heeft de wetgever eerst doen blijken, dat hij het redelijk acht dat een octrooi wegens een uitvinding, die de vrucht is van onderzoekingen waartoe een arbeider verplicht was, toevalt aan de werkgever. Op dit beginsel heeft de wetgever dan echter weer deze beperking gewild, dat

¹⁾ Zie noot onder het arrest.

de arbeider het recht behoudt op een extra beloning, wanneer dat, kort gezegd, billijk is, en op vermelding van zijn naam. Deze twee beperkingen zijn zelfs van openbare orde in die zin, dat daarvan bij contract niet kan worden afgeweken. Een wetgever nu die deze regeling voor de juiste houdt kan niet tevens voor juist houden dat een arbeider, die uitvindingen doet geheel los van zijn verplichtingen jegens zijn werkgever, met deze zou kunnen overeenkomen, dat hij ook voor de toekomst afstand doet van al zijn rechten daaruit, dus ook onvoorwaardelijk van elke beloning en van vermelding van zijn naam. Hier staat echter als een evenzeer gewichtige overweging tegenover, dat de analogie tussen beide gevallen wel een verwijderde is en dat een zuiver analogische toepassing van de leden 2 en 3 van artikel 10 in het laatste geval zich dan ook niet laat voorstellen. Ik meen intussen, dat men beide overwegingen kan verzoenen wanneer men uit artikel 10 deze conclusie trekt, dat met de openbare orde in strijd is een overeenkomst, waarbij een arbeider aan zijn werkgever zijn toekomstige rechten uit uitvindingen overdraagt zonder dat voor zijn belangen van de soort waarvoor in het bij artikel 10 bedoelde geval de leden 2 en 3 waken een regeling is getroffen, die aan deze leden wel niet gelijk maar toch gelijkwaardig is.

Nu vloeit hieruit nog niet de onjuistheid voort van 's-Hofs overweging. Immers, wanneer men met mij zou aannemen, dat artikel 10 der Octrooiwet hier niet rechtstreeks en zelfs niet analogisch van toepassing is, maar enkel van belang is als indicatie, dat de openbare orde onder ons rechtstelsel een onvoorwaardelijke overdracht van toekomstige octrooien door de arbeider aan de werkgever in het algemeen verbiedt, dan blijft de mogelijkheid open dat de bijzonderheden van een concreet geval die strijd met de openbare orde zouden wegnemen. Iets dergelijks heeft blijkbaar ook aan het Hof voor ogen gestaan — naast de onjuiste mening dat er in het geheel geen verband met artikel 10 der Octrooiwet zou bestaan — waar het overweegt dat Perquin in staat mag worden geacht in deze voor zijn belangen te waken. Ik zou dan toch echter altijd nog de motivering onvoldoende achten, want dit voor zijn belangen waken was m.i. zonder meer niet af te leiden uit Perquin's hoedanigheden van directeur (naast wie?) en aandeelhouder (voor welke deel der aandelen?) van Perfra.

[.....]

b. Hoge Raad, enz.;

Gehoord partijen;

Gehoord den Advocaat-Generaal Langemeijer, in zijn conclusie namens den Procureur-Generaal, strekkende, dat de Hoge Raad het arrest waarvan beroep vernietige en de zaak verwijze naar een aangrenzend Hof teneinde haar op het bestaande hoger beroep opnieuw te behandelen en te beslissen, zulks met verwijzing van verweerster in de op het cassatieberoep gevallen kosten;

Gezien de stukken;

Overwegende dat uit het aangevallen arrest blijkt: dat de verweerster in cassatie, hierna te noemen Perfra, de eiseres tot cassatie, hierna te noemen Perquin, voor de Arrondissements-Rechtbank te 's-Gravenhage heeft gedaagd en heeft gevorderd, dat

Perquin zal worden veroordeeld tot nakoming der tussen partijen op 29 April 1940 gesloten overeenkomst en om mitsdien mede te werken tot het stellen van de in den eis vermelde octrooien en octrooiaanvragen ten name van Perfra;

dat Perfra te dien einde heeft gesteld dat Perquin zich bij voornoemde overeenkomst jegens haar heeft verbonden „om alle uitvindingen, welke hij mocht doen, aan Perfra om niet af te staan en geen enkele handeling te verrichten, die Perfra zou belemmeren de patenten daarvoor te verwerven, indien Perfra althans binnen 6 maanden na aanbieding door Perquin stappen heeft genomen om tot exploitatie dier uitvindingen over te gaan”;

dat deze overeenkomst betrekking heeft op een twintigtal nader aangeduide binnenlandse en buitenlandse octrooien en octrooiaanvragen;

dat Perfra voorts heeft gesteld dat het Nederlands Octrooi N°. 34131, ten name staande van Perquin en een ander, die zijn rechten aan Perfra heeft overgedragen, haar toekomt en abusievelijk ten name van Perquin is gesteld;

dat Perquin zich tegen de voormelde vordering heeft verweerd;

dat de rechtbank, na bij haar tussenvonnis van 4 Februari 1947 Perquin tot bewijs door middel van getuigen te hebben toegelaten, bij vonnis van 4 Mei 1948 de vordering ten aanzien van de hoger vermelde twintig octrooien en octrooiaanvragen aan Perfra heeft toegewezen, maar haar die ten aanzien van Octrooi 34131 heeft ontzegd;

dat Perquin van deze vonnissen in hoger beroep is gekomen en Perfra incidenteel heeft geappelleerd tegen de beslissing gegeven met betrekking tot Octrooi N°. 34131;

dat het Hof bij het bestreden arrest (van 20 October 1949, *Red.*) de beroepen heeft verworpen en de vonnissen heeft bekrachtigd, na te hebben overwogen:

„inzake het principaal beroep, dat Perquins eerste grief zich hiertegen richt, dat [enz.]

„dat bovengenoemde grief derhalve faalt, doch Perquin bij pleidooi hieraan heeft toegevoegd, dat het beding ook nietig is, omdat artikel 10 eerste lid der Octrooiwet naast hetgeen daarin uitdrukkelijk is geregeld, implicite elke overdracht van toekomstige uitvindingen door een arbeider aan zijn werkgever buiten het geval van artikel 10 eerste lid dier wet verbiedt;

„dat artikel 10 eerste lid der Octrooiwet handelt over octrooieerbare uitvindingen, gedaan door een arbeider, wiens dienstbetrekking medebrengt, dat hij zijn bijzondere kennis aanwende tot het doen van uitvindingen van dezelfde soort, als door hem zijn gedaan, in welk geval de wet niet de uitvinder, maar de werkgever aanspraak op de octrooien voor deze uitvindingen toekent, onder verplichting voor de werkgever om onder bepaalde omstandigheden de uitvinder een billijk bedrag voor de uitvinding toe te leggen, terwijl de arbeider niet op rechtsgeldige wijze bij voorbaat van zijn mogelijk recht op dit bedrag afstand kan doen;

„dat het onderhavige beding aldus is te verstaan, dat Perquin zich verbond om, voor geval hij uitvindingen mocht doen, de daaruit voor hem voortvloeiende aanspraken op octrooi aan zijn werkgever Perfra af te staan;

„dat dit beding betreft een geheel andere materie dan geregeld is in artikel 10 der Octrooiwet, immers het hier niet gaat, gelijk in artikel 10, om een arbeider, aan wien de wet de hem normaal toekomende aanspraken op octrooi heeft ontnomen en wien daar tegenover onder bepaalde omstandigheden een recht op bijzondere beloning voor zijn uitvinding wordt toegekend, maar om een arbeider, die op normale wijze zelf rechten zal kunnen ontlennen aan de door hem te doene uitvindingen; dat niet is in te zien, waarom zodanige arbeider zich in het algemeen niet contractueel zou kunnen verbinden bedoelde rechten, indien hij deze zal hebben verkregen, aan zijn werkgever over te dragen; dat toch artikel 1370 eerste lid Burgerlijk Wetboek de geldigheid van een zodanig beding in het algemeen erkent, terwijl artikel 10 der Octrooiwet over zodanig beding niet handelt, veel minder het verbiedt;

„dat zodanig beding wel nietig zoude kunnen zijn wegens strijd met de goede zeden, met name indien daarbij door de werkgever op onoirbare wijze gebruik zoude zijn gemaakt van economische afhankelijkheid van de arbeider, doch hiervan in het onderhavige geval geen sprake is, daar Perquin als directeur en aandeelhouder van de werkgeefster geacht kan worden alleszins voldoende voor zijn belangen te hebben kunnen waken;” [enz.]

Overwegende dat Perfra (lees: Perquin, *Red.*) tegen 's Hof's uitspraak opkomt met de navolgende cassatiemiddelen:

I. Schending of verkeerde toepassing van de artikelen 168 der Grondwet, 20 van de Wet van 18 April 1827 (*S* 20) op de Zamenstelling der Regterlijke Magt en het Beleid der Justitie, 48 en 59 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering, 14 van de Wet van 15 Mei 1829 (*S* 28) houdende Algemene Bepalingen der Wetgeving van het Koninkrijk, 555, 559, 560, 625, 668, 1269, 1270, 1271, 1303, 1349, 1350, 1355, 1356, 1368, 1369, 1370, 1371, 1372, 1373, 1374, 1375, 1378, 1379, 1637, 1637a, 1638z, 1639, 1639a, 1639b, 1639d, 1703, 1704, 1719, 1720, 1723, 1724, 1902, 1903 van het Burgerlijk Wetboek, 1, 15, 36, 37d, 38, 38b, 43, 44a, 44b, 44c, 44d, 47, 47c, 48, 48b, 48c, 51, 51a van het Wetboek van Koophandel, 1, 6, 9, 10, 13, 37, 38, 53 van de Octrooiwet (*S*. 1910 N°. 313)

doordien het Hof ten aanzien van de 1e grief van het principaal beroep heeft overwogen en beslist als voormeld,

zulks ten onrechte,

a. [enz.]

b. [enz.]

c. omdat,

ook al zoude aan de uitdrukking „om niet afstaan” in artikel 1 der acte geen andere betekenis zijn te hechten dan dat Perquin voor bedoelde overdracht van zijn rechten op octrooi geen aanspraak maakte op een afzonderlijke beloning naast hetgeen reeds bij de arbeidsovereenkomst was bedongen en al zoude hier in wezen niet om niet vermogensbestanddelen worden afgestaan en het voor een schenking noodzakelijke element van vrijgevigheid aan de rechtshandeling ontbreken,

niettemin de in artikel 1 der meergenoemde acte vastgelegde verbintenis van Perquin („om alle uitvindingen, welke hij mocht doen, aan Perfra om niet af

te staan” enz.) wegens het ontbreken van een geoorloofde oorzaak en in het bijzonder op grond van artikel 10 Octrooiwet nietig althans onverbindend zoude zijn,

nu vaststaat, dat Perquin bij het aangaan van deze verbintenis in dienstverhouding stond tot Perfra, althans dat de onderhavige regeling kennelijk verband houdt met de dezelfde dag tussen partijen gesloten arbeidsovereenkomst en het voorts hier gaat om een arbeider, die op normale wijze zelf rechten zou kunnen ontlennen aan de door hem te doene uitvindingen (hetgeen in dit verband klaarblijkelijk betekent, dat naar 's Hof's oordeel de aard van Perquins dienstbetrekking bij Perfra niet medebracht, dat Perquin zijn bijzondere kennis aanwendde tot het doen van uitvindingen althans niet van uitvindingen van dezelfde soort als waar artikel 1 der litigieuze acte op doelt),

hetgeen nog te meer klemmt, waar het Hof niet vaststelt, dat hetgeen Perquin bij de arbeidsovereenkomst had bedongen strekte tot beloning van iets meerders, dan waartoe Perquin krachtens zijn dienstbetrekking verplicht was, in het bijzonder tot beloning van uitvindingen, welke hij — hoezeer de aard van zijn dienstbetrekking zulks niet medebracht — mocht doen en aan Perfra zou overdragen,

hoedanige vaststelling trouwens in strijd zoude komen met artikel 48 van het Wetboek van Rechtsvordering, nu geen der procespartijen dienaangaande iets heeft gesteld, terwijl de inhoud der genoemde arbeidsovereenkomst niet aan den rechter is overgelegd of medegedeeld,

aan welk een en ander niet, althans niet zonder meer, afdoet dat Perquin als directeur en aandeelhouder van de werkgeefster geacht kan worden alleszins voldoende voor zijn belangen te hebben kunnen waken,

welke laatstgenoemde overweging van het Hof trouwens in strijd is met de aangehaalde wetsartikelen, althans — indien het Hof er van zou uitgaan, dat Perquin ten aanzien van Perfra een andere positie innam dan een directeur en aandeelhouder ener N.V. normaliter tegenover die N.V. bezit — niet naar den eis der wet met redenen is omkleed en tevens in strijd komt met artikel 48 van het Wetboek van Rechtsvordering nu ten processe niets althans niets relevants ten aanzien van Perquins positie als directeur en/of aandeelhouder van Perfra is gesteld of gebleken.

[Enz.]

Overwegende ten aanzien van het eerste middel onder c,

dat artikel 10 der Octrooiwet 1910, *Staatsblad* N°. 313 bepaaldelijk op het oog heeft „iemand die in dienst van een ander een betrekking bekleedt, welke aard medebrengt, dat hij zijn bijzondere kennis aanwende tot het doen van uitvindingen”;

dat het Hof feitelijk heeft vastgesteld dat Perquin niet als zodanig werkzaam was;

dat volgens Perquin echter in het voorschrift van artikel 10 besloten ligt, dat de werknemer-uitvinder, die niet onder de voormelde wettelijke omschrijving is te begrijpen, geen mindere bescherming mag genieten dan hij, die wel onder die omschrijving valt; dat dan ook afstand van aanspraak uit een toekomstige uitvinding aan den werkgever door den arbeider, die een betrekking bekleedt, welke aard geen bijzondere taak als hoger bedoeld medebrengt, nietig is;

dat echter uit artikel 10 allerm minst de zorg van den wetgever spreekt om te bereiken, dat de werknemer-uitvinder, al ware te voren anders bedongen, vrijelijk over zijn uitvinding zal mogen beschikken, maar veel- eer om voor het in dit artikel geregelde geval te ver- wezenlijken dat de werknemer, al ware vroeger anders overeengekomen, in billijke mate deel hebbe aan de baten, die zijn uitvinding voor het bedrijf afwerpt;

dat dan ook onvoldoende grond aanwezig is om uit hoofde van artikel 10 voornoemd de bewuste af- stand als nietig aan te merken, terwijl de vraag, of ook in een geval als hier besproken de werkgever in de lijn van het in dit artikel 10 bepaalde, onder de omstandig- heden als in dit voorschrift voorzien, den werknemer een billijk bedrag behoort toe te leggen, hier niet aan de orde is;

dat ook overigens geen grond voor nietigheid als door Perquin voorgesteld aanwezig is, daar het Hof, onderzoekend of in het onderhavige geval de werk- gever op onoirbare wijze gebruik heeft gemaakt van de economische afhankelijkheid van den arbeider, kon oordelen dat daarvan te dezen geen sprake is, daar Perquin als directeur en aandeelhouder van de werk- geefster geacht kan worden alleszins voldoende voor zijn belangen te hebben kunnen waken;

dat uit het zoëven overwogene volgt dat ook de klacht, dat 's Hof's oordeel niet naar den eis der wet met redenen is omkleed, ongegrond is; enz.

Verwerpt het beroep. [Enz.]

¹⁾ Art. 10 Octrooiwet betreft een bepaald soort uitvindingen, in dienstbetrekking gedaan. Indien een werknemer een betrekking bekleedt, welke aard medebrengt, dat hij zijn bijzondere kennis aanwendt tot het doen van uitvindingen, heeft de werkgever aanspraak op octrooi voor uitvindingen van de desbetreffende soort. Men zou in art. 10 Octrooiwet, voor zover het arbeidsovereenkomsten betreft, een uitwerking kunnen zien van art. 1375 Burgerlijk Wetboek: „Overeen- komsten verbinden niet alleen tot hetgeen uitdrukkelijk bij dezelve bepaald is, maar ook tot al hetgeen, naar de aard van dezelve overeenkomsten, door de billijkheid . . . wordt gevorderd.”

De verhouding van werknemer-uitvinder enerzijds en werk- gever anderzijds kan allerlei schakeringen vertonen en is in art. 10 Octrooiwet niet volledig geregeld. Immers, dit voor- schrift regelt niet het geval, dat iemand geen betrekking be- kleedt, welke aard medebrengt dat hij uitvindingen doet, noch het geval, dat iemand wel een dergelijke betrekking be- trekking bekleedt, maar de uitvinding buiten zijn werkkring ligt.

Het kan daarom nuttig zijn naar een modernere wetgeving dan de thans veertig jaar oude Nederlandse te zien. Een recente is de Zweedse van 18 Juni 1948, *Propriété industrielle* 1950, blz. 10 en 108, waarover W. QUARLES heeft geschreven in *B.I.E.* 1950, blz. 83. De moeilijkheid ligt hierin, dat men het belang van de werknemer en het belang van het bedrijf, waarin hij werkt, met elkaar in overeenstemming moet bren- gen. De Zweedse wet doet dit door te bepalen, dat de werk- gever tegen een zekere vergoeding recht of een licentie op de uitvinding heeft in alle gevallen, waarin de uitvinding op zijn gebied ligt. Enerzijds is de werknemer dus niet vrij om zijn uitvinding aan een concurrerend bedrijf over te dragen, maar anderzijds deelt hij in de baten, die zijn uitvinding voor het bedrijf afwerpt. Dit is ook nuttig voor het bedrijf, omdat het de activiteit van de werknemer zal prikkelen. De werkgever heeft dus een soort recht van voorrang en de werknemer een soort aandeel in de winst.

In deze richting gaat ook het arrest van de Hoge Raad. De Hoge Raad overweegt namelijk, dat uit art. 10 Octrooi- wet niet volgt, dat de werknemer-uitvinder ondanks tegen- beding vrijelijk over zijn uitvinding mag beschikken. Daaruit zal men mogen afleiden, dat indien iemand geen betrekking bekleedt, welke aard medebrengt dat hij uitvindingen doet, of wanneer het om uitvindingen gaat, die buiten zijn werkkring

liggen, hij de aanspraken op zijn toekomstige uitvindingen aan zijn werkgever mag overdragen. Dit wordt ook aangenomen door de rechtspraak in België, Engeland en Frankrijk (ver- gelijk J. G. RENAULD, *De l'exercice et de la jouissance des droits intellectuels appartenant à des employés ou fonction- naires*, *Annalen voor Rechtsgeleerdheid* 1950, blz. 227-264, in het bijzonder blz. 234, 240 en 237). Zie over „Employees' Inventions”, verder het nieuwe Engelse handboek van T. A. BLANCO WHITE, *Patents for Inventions and the Registration of Industrial Designs* (Londen, Stevens, 1950) blz. 203/5, 123 noot 3 en 305.

B. M. TELDERS huldigt in zijn „Nederlands Octrooirecht”, 1946², nr 105, blz. 105, een andere opvatting. Hij acht buiten het geval van art. 10 lid 1 Octrooiwet elke overdracht van toe- komstige uitvindingen tussen werknemer en werkgever nietig en gebruikt voor zijn opvatting als argument, dat art. 10 lid 2 Octrooiwet degeen, die speciaal als uitvinder te werk is gesteld, nog het uitzicht op een vergoeding boven zijn con- tractuele salaris opent en deze beperking onbegrijpelijk ware, indien daardoor andere arbeiders in een ongunstigere positie zouden komen te verkeren.

Een werknemer, die speciaal als uitvinder is aangesteld, zal echter meestal in het door hem genoten loon vergoeding vinden voor het gemis aan het octrooi en dus geen recht op een extra vergoeding hebben. Het lijkt waarschijnlijk, dat art. 10 lid 2 Octrooiwet vooral ziet op de werknemer, die wel niet speciaal als uitvinder is aangesteld, maar wiens betrekking toch medebrengt, dat hij zijn bijzondere kennis aanwendt tot het doen van uitvindingen, zoals bijvoorbeeld het geval is met een bedrijfsleider.

Trouwens, een werknemer, wiens betrekking het doen van uit- vindingen medebrengt en die ook zijn toekomstige uitvindingen *buiten* zijn werkkring aan zijn werkgever overdraagt, en een andere werknemer, die zijn toekomstige uitvindingen in en *buiten* zijn werkkring overdraagt, behoeven *nog niet* in een ongunstigere positie te verkeren. Het is namelijk mogelijk — zoals Perquin en de Advocaat-Generaal betogen, doch de Hoge Raad in het midden laat — dat voor hen de leden 2, 3 en 4 van art. 10 Octrooiwet van een soort overeenkomstige toepassing zijn, d.w.z. dat ook zij eventueel recht op een extra vergoeding en steeds recht op naamsvermelding hebben, ondanks beding van het tegendeel. Dit laatste volgt sinds Nederlands toetreding tot de Londense tekst van het Unie- verdrag van Parijs trouwens uit art. 4ter. Bovendien zouden deze werknemers veel eer in een ongunstigere positie zijn, indien zij hun toekomstige uitvindingen buiten of in en buiten hun werk- kring niet aan hun werkgever konden overdragen. Immers, een werkgever zal zich bij het aangaan van de dienstbetrek- king allicht willen vrijwaren tegen de mogelijkheid, dat een werknemer een uitvinding, die hij toevallig mocht doen en welke voor het bedrijf van belang is, aan een mededinger overdraagt.

v. D. Z.

Nr 78. Gerechtshof te 's-Gravenhage, Derde Kamer, 27 September 1950. (Samba)

Vice-President: Mr S. N. B. Halbertsma; Raden: Mrs Jhr C. I. van der Wijck en Jhr P. G. M. van Meeuwen.

Art. 9 Merkenwet.

Het merk Samba wekt gedachtenassociaties en stemt daarom in hoofdzaak overeen met de merken Tango en Rumba, daar alle drie merken moderne dansen aan- duiden (seriemerken) (anders Rechtbank).

Tabak, tabaksfabrikaten en rokersartikelen behoren tot dezelfde soort van waren als sigaretten.

Het Bureau voor de Industriële Eigendom, appel- lant, gemachtigde Mr E. van Weel,
tegen

René Geens te Zele, België, geïntimeerde, niet ver- schenen.

Het Hof, enz.

Overwegende, dat het Bureau de inschrijving van het merk Samba heeft geweigerd op grond van over-